

Za Lichtensteinom govoril je minister Pino in dalje še: dvorni svetovalec Witteh, potem Skopalik, Lienbacher in Obreza. Kakor se razprava na dolgo vleče, ni še misliti, da bi bilo to vprašanje do danes (torek) večer — rešeno. — Minulo soboto popoldne ob 3 umrl je tukaj državni poslanec Tomaž Rayski, iz Poljskega kluba v 73. letu svoje starosti, zapustivši udovo in dva sina. Ranjki bil je zelo slaboten, zgruden starček, oseben prijatelj Smolkov. — Pogreb je bil v pondeljek popoldne. — Zato je bila tudi seja državnega zbora sklenjena krog druge ure, in zvečer tudi ni bilo seje.

V nedeljo večer bil je pri cesarji sijajen obed na čast 88. rojstnemu dnevnu nemškega cesarja Viljema. K temu obedu povabljeni so bili v prvi vrsti poslanik nemškega cesarstva.

Nemška. — Minulo nedeljo praznovali so nemški državljani praznik svojega starega cesarja Viljema pred vsem v slavnostni službi Božji, v slavnostnih govorih na vseučilišči in v akademiji kakor tudi v slavnostnih obedih. V mestu (Berolinu) vihrajo zastave, mesto je okinčano s cveticami in s kipi cesarja. Cesar sprejel je ude kraljeve družine, knezovske goste, na Pruskem bivajoče kneze, med temi kneza Bismarka. Cesar pokazal se je večkrat pri oknu in se je zahvaljeval zbrani množici ljudstva, katero ga je živahno pozdravljalo. Tudi kneza Bismarka je množica na poti tje in nazaj pozdravljala. Zvečer bila je večerna veselica v kraljevem gradu, na katero je bilo vabljenih devetsto oseb; zvečer bilo je mesto sijajno razsvitljeno.

Za oni denar, ki se je je nabral za darilo knezu Bismarku, kupil je dotični odbor uže rojstno grajščino Bismarkove rodbine z imenom „Schönhausen“, katero mu odbor podari k njegovemu 70. rojstnemu dnevnu, kar je silno nevoljo v zbornici zbudilo. Potihnil je vris deloma še le tedaj, ko je bilo znano, da se to zgodi po želji Bismarkovi, in pa, da tudi še za druge namene ostane denarja.

Laška. — Iz Rima poroča se o izjavi papeža v odgovoru nemškim plemenitajem, v katerem je med drugim rekel: Bodite zagotovljeni, da me zelo boli, da nemškim katolikom, katere iz srca ljubim, še zmeraj nisem mogel povrniti cerkvenega miru. Vsak čas bil sem pripravljen, Vašemu slavnemu cesarju podati roko k poravnavi; z njim bi se veselil, ako bi dosegla ta namen. Kolikor je v mojih močeh, sem storil; vladi nasproti skazal sem se tako popustljivega, v kolikor sem sploh le mogel in smel. Toda gotovim točkam se nisem mogel in ne smel odpovedati. Ali je morebiti pretirana zahteva, ako odgojo duhovnikov kot izključno pravico škofov zahtevam? O drugih vprašanjih dá se razpravljati in doseči porazumljenje, v tej točki pa cerkev ne more odjenjati. Zakaj se tedaj država dalje ustavlja nameščenju in delovanju duhovnikov. Ti možje imajo pred očmi samo verski blagor farmanov; nič jim ne more bolj ptuje biti, kakor koristi države oškodovati. Za boj pričet proti cerkvi ni nikakoršne politične podlage. Katoliki v Vaši domovini kazali so se zmeraj zveste in dobre podložnike, to so še v zadnji vojski sijajno pokazali. Se li ne bo zgubilo njihovo sočutje, ako se jim stanovitno zadržuje njihove cerkvene pravice. Toda obupati ne smemo; zaupajmo v Boga, da se konečno tudi nemških katolikov usmili in jim mir in prostost povrne.

Nasproti tem pogodbam pa se je zadojo nedeljo v Rimu v pričo kralja in ministrov vložil temeljni kamen za narodni spominek Viktoru Emanuelu.

Tudi vseučilišniki laški začeli so nekaj rogoviliti. V Padovi hoteli so vzdati spominski kamen, na ka-

terem je bil govor najprej o „avstrijski soldateski“, in ko se je ta izraz prepovedal o ptuji vojaški druhali, katera je še za čas avstrijske vlade tam premagala „laške junake“. Ko se tudi tako prenaresen napis ni dopustil, začelo se je rogoviljenje dijakov, katero se je razširilo celó v Turin, in nevarnost enakih nemirov je nastala tudi v Rimu. Vlada laška bila je po teh dogodkih prisiljena v vseh imenovanih mestih zapreti vseučilišča, kar bo pa gotovo tudi pouzročilo razprave v tamošnji zbornici.

K praznovanju rojstnega dneva nemškega cesarja podal se je kraljevi princ v Berolin za dokaz še trajajoče politične zveze med Laško in Nemško.

Črna gora. — Preteklo soboto podal se je naš cesarjevič Rudolf s princesinjo Stefanijo na svojem potovanju po deželah medzemeljskega morja tudi v Črno goro. Na črnogorski meji sprejel ga je knez Nikita in spremljalo je gosta črnogorsko vojaštvo na poti v Cetinje. Tje dospela sta ob 4. popoldne, kjer sta bila enako srčno in prijazno sprejeta. Kmalu po prihodu ogledala sta si pomenljivejša poslopja in zavode. Zvečer po obedu podala sta se na balkon knježevskega grada gledat razsvitljava, in tam ju je knez sam zbranemu ljudstvu predstavil oziroma naznanil s klicom: Cesarjeviča in cesarjevičinjo avstrijsko Bog živi! na kar so se izmed ljudstva razlegali klici: živijo in živela! V nedeljo vrnila sta se visoka gosta enako sijajno spremljana v Kotor. Do meje svoje dežele spremlil ju je knez sam, tam se je srčno poslovil, knezevič-naslednik Danilo pa ju je spremil do Kotora, kamor sta se vrnila ob 5. popoldne. Tu sta si ogledala mesto, sta obiskala cerkev, in na trgu pri stolni cerkvi gledala sta koloples kotorske mornarice. Kasneje ogledala sta si tudi pravoslavno cerkev, se poslovila pri kneževiču Danilu in dostojanstvenikih črnogorskih in sta se na čolnu podala v svoj brod „Miramare“, na katerem sta se odpeljala 1/2 7. uri zvečer proti domu, za njima pa vojni barobrod „Trieste“.

Angleška. — Del angleške vojske Sudanske imela je zadnje dni krvavo bitko blizo Suakim-a pri rudečem morji. — Angleška poročila trdijo, da so mnogobrojnejše čete Osmana Digma premagali in sovražnike razpodili, toda z tega, da so se Angleži po bitki vendar le nazaj umaknili, se naravno sklepa, da zmaga Angležev, ako to ime zasluži, nikakor ni bila sijajna. O krivim preroku Mahdi-u pripoveduje se, da je zadnje dni razposlal oklic prebivalcem Arabskim, v katerem se, kakor piše „Nusret“, nahaja tudi sledeče: „Pred Bogom in prerokom spričujem, da nisem segel po meču, da bi si ustanovil svetno kraljestvo, ali pa stanovati v krasni palači, ampak zato, da vernikom prinesem tolažilo in pomoč in jih rešiti iz služnosti, v katero so jih vergli neverniki, in pa da gospodarstvo mohamedanov zopet pride v svojo staro krasno svitlobo. Zato sem pripravljen svoj meč nesti z Hartuma v Dongolo, v Kairo in Aleksandrijo in v vseh teh mestih gospodarstvo zopet izročiti mohamedanom. Z Egipta bom potlej prišel v deželo prerokovo, da od tod izženem Turke, ki tako ne vladajo boljše kot neverniki, da to deželo z obema svetima mestoma zopet izročim sinovam Ismaelovem. Zanesite se na to, sinovi Ismaelovi, da se kmalo prikažem v Vaši sredi z mečem vere“.

Ako bi Mahdi vse mogel, kar obeta, bi Angležem in Turkom še veliko več dal opraviti, kakor do sedaj.

Popravek. Na strani 85. zadnjih „Novic“ št. 11., v drugem odstavku, 6. vrsti za besedo „napredek“ izostal je sledeči stavek: „katerega imamo zabeležiti pod sedanjo vlado, namreč, da se je umaknila ona železna roka.“